

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 569/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. A. F. P., bytom USA, zastúpeného advokátom JUDr. I. G., P., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em/2/2011 a sp. zn. 12 Em/4/2011 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE/221/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. A. F. P. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2013 doručená sťažnosť MUDr. J. A. F. P., bytom USA (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej aj „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 2/2011 a sp. zn. 12 Em 4/2011 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 221/2012. V petite sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie čl. 6 dohovoru bez označenia konkrétneho odseku tohto článku, avšak z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že predmetom tvrdeného porušenia je vo vzťahu k čl. 6 dohovoru len jeho prvý odsek.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom súde Bratislava I v súlade s Dohovorom o občianskoprávných aspektoch medzinárodných unosov detí prijatého v Haagu domáhal návratu svojich troch maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu – do S..

Rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 1 P 266/2010 z 20. januára 2011 v spojením s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 86/2011 z 28. apríla 2011 bol nariadený návrat maloletých detí (O. A. F.,štátny občan S. a P., A. E. F.,štátny občan S. a U., R. . F.,štátny občan S. a U.) do krajiny ich obvyklého pobytu (U.).

Keďže povinná osoba – matka – si neplnila svoje povinnosti v zmysle právoplatného a vykonatelneho rozhodnutia okresného súdu, sťažovateľ podal 30. mája 2011 návrh na výkon uvedeného rozhodnutia na Okresnom súde Komárno, o ktorom sa viedlo konanie pod sp. zn. 12 Em 2/2011. Okresný súd v uvedenom konaní vyzýval povinnú na dobrovolně plnenie svojich povinností, a to i prostredníctvom orgánov sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, avšak podľa tvrdenia sťažovateľa neúspešne. Keďže uvedené konanie je aj predmetom ústavnej sťažnosti, ktorú sťažovateľ podal 28. februára 2013, poukázal na skutočnosti v nej uvedené.

3. Z dôvodu, že hrozila obava, že súdny výkon rozhodnutia by bol ohrozený tým, že matka s detmi ujde do zahraničia predtým, ako by sa mal vlastný výkon rozhodnutia realizovať, ako aj z dôvodu, že matka aktívne bránila sťažovateľovi v styku s detmi, podal sťažovateľ 25. augusta 2011 na okresnom súde návrh na nariadenie predbežného opatrenia o zákaze vycestovania a úprave styku s maloletými detmi.

Dňa 30. augusta 2011 vydal okresný súd predbežné opatrenie sp. zn. 12 P 264/2011, ktoré nadobudlo vykonatelnosť 30. augusta 2011, ktorým „zakázal matke maloletých detí

vycestovať s nimi mimo územia S. a mimo územia krajiny obvyklého pobytu do S. až do realizácie výkonu rozhodnutia a zároveň dočasne upravil styk s otcom dieťaťa tak, že otec je oprávnený stykať sa s maloletými deťmi od 30. 08. 2011 do 08. 09. 2011, každý deň od 12.00 do 17.00 hod.“.

Sťažovateľ z dôvodu, že matka mu styk s deťmi neumožnila, požiadal 2. septembra 2011 okresný súd o „okamžité nariadenie výkonu rozhodnutia a jeho realizáciu (konanie sa neskôr viedlo pod sp. zn. 12 Em 4/2011). Súd na uvedenú skutočnosť nijakým spôsobom nereagoval, napriek tomu, že zároveň v ten istý deň som doručil súdu i žiadosť o nariadenie realizácie výkonu predbežného opatrenia priamo určenú predsedovi súdu, Mgr. L. M. spolu so žiadosťou o pomoc.“.

Následne sťažovateľ podal 5. septembra 2011 návrh na vydanie opravného uznesenia „v časti opravy mena môjho dieťaťa a v časti, že rozhodnutie nie je jednoznačné a na základe toho môže vycestovať do U.. Teda, že nebolo vydané tak, ako som to ja navrhol.

Súd dňa 07. 09. 2011 vydal opravné uznesenie, v ktorom opravil meno dieťaťa a ostatné ponechal v platnosti. Poukázal na to, že súd umožňuje matke, aby vycestovala do U, voči čomu sa však môžem odvolať.“.

V súvislosti s doručovaním predbežného opatrenia okresného súdu sp. zn. 12 P 264/2011 sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol: «Z úradného záznamu súdu zo dňa 06. 09. 2011 vyplynulo, že dňa 05. 09. 2011 ako aj 06. 09. 2011 bolo doručovanie matke neúspešné. Dňa 05. 09. 2011 sa nepodarilo doručiť písomnosť na adresu jej pracoviska v nemocnici v K....

Súd listom zo dňa 06. 09. 2011 dotazoval zamestnávateľa odporkyne, do kedy čerpá dovolenku, lebo ich zástupca osobne oznámil doručovateľom súdu, že čerpá dovolenku. Nechcel povedať však do kedy a malo to byť tiež dohodnuté telefonicky. Určite nie je obvyklý postup, keď zamestnávateľ ani nevie, dokedy jeho zamestnanec čerpá dovolenku. Zdravotné zariadenie F., n. o. oznámilo prípisom zo dňa 06. 09. 2011, že žiadosti vyhovel primár oddelenia, MUDr. P., s tým, že dovolenku matka žiadala na presne nešpecifikované obdobie...

Následne bol vykonaný pokus o doručenie tejto písomnosti na ZŠ, ktorú navštevujú všetky jej deti. Aj tento pokus ostal bezvýsledný, nakoľko odporkyňa svoje deti dňa

05. 09. 2011 nezobrala na slávnostné otvorenie školského roka. A ani dňa 06. 09. 2011 ich nedopravila do školy. Na dotaz súdnych doručovateľov odpovedala riaditeľka, že matka detí neoznámila dôvody neprítomnosti detí na vyučovaní, resp. na otvorení školského roka...

Súd zistil, ako vyplýva z úradného záznamu zo dňa 07. 09. 2011, že predmetná zásielka nebola matke doručená a nachádza sa na pošte.

Z oznámenia zo dňa 07. 09. 2011 OR PZ v K., založeného v súdnom spise vyplýva, že na základe môjho oznámenia o nezvestnosti mojich detí a vykonania pátrania ako aj previerok dňa 06. 09. 2011 v čase o 19.25 hod. sa dostavila na stálu službu OO PZ K. MUDr. S. F., ktorá bola poučená v zmysle Nariadenia ministerstva vnútra č. 53/2007, čl. 40 bod c) ods. 1 a uviedla, že nesúhlasí s tým, aby bolo miesto jej súčasného pobytu oznámené oznamovateľovi danej nezvestnosti. Taktiež uviedla, že aj ona, ako jej deti, na ktoré bola oznámená nezvestnosť sú v poriadku. Bola ochotná ukázať i deti príslušníkom policajného zboru, čo sa stalo o 20.15 hod...

Dňa 22. 09. 2011 som sa obrátil na OR PZ v K. na oznámenie skutočného pobytu detí F., nakoľko matka síce odmietla oznámiť mne, ako jej manželovi, jej súčasnú adresu v zmysle Nariadenia ministerstva vnútra č. 53/2007 čl. 40 bod c) ods. 1, z ktorého vyplýva, že „Policajt po vypátraní osoby nezvestnej staršej ako 18 rokov zistí, či táto osoba súhlasí, aby bolo miesto jej súčasného pobytu oznámené oznamovateľovi alebo blízkym príbuzným a ďalej ju neobmedzuje na slobode“, avšak v danom prípade som podal oznámenie aj na osoby maloleté, a to moje deti, na čo sa citované ustanovenie nevzťahuje. OR PZ žiadosti prostredníctvom môjho právneho zástupcu odmietlo vyhovieť a poukázalo na to, že vec mám riešiť prostredníctvom Okresného súdu K..»

Na sťažnosť sťažovateľa z 5. septembra 2011 odpovedal predseda okresného súdu listom z 8. septembra 2011, v ktorom sťažovateľovi oznámil, že nezistil žiadne pochybenia, ktoré by ho v rámci jeho kompetencie oprávňovali zasiahnuť do priebehu predmetného konania, a pripojil vyjadrenie zákonnej sudkyne.

4. Okresný súd 16. októbra 2012 návrh sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia súdu sp. zn. 12 P 264/2011 z 30. augusta 2011 o dočasnej úprave styku oprávneného s maloletými deťmi zamietol. Sťažovateľ v sťažnosti v tejto súvislosti uviedol, že „V citovanom rozhodnutí (okresný súd, pozn.) podrobne popísal skutkový stav

doručovania s tým, že matke maloletých detí sa nepodarilo doručiť nariadenie predbežného opatrenia a z toho dôvodu nerealizoval ani jeho výkon. A nakoniec predmetné rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia zo dňa 30. 08. 2011 spolu s výzvou sa podarilo povinnej doručiť až 19.09 2012 cestou pošty. Uvedené rozhodnutie a spôsob konania Okresného súdu Komárno je o to viac zarážajúci, že rozhodnutie o predbežnom opatrení jej doručoval viac ako 1 rok, ale i tá skutočnosť, že už dňa 07. 09. 2011 mal okresný súd vedomosť od OR PZ v K. o tom, akým spôsobom sa dopátrať matky. Ak polícia v priebehu niekoľkých hodín vedela sa s matkou skontaktovať, čo bránilo súdu, aby nečakal celý rok a následne po uplynutí jedného roku doručoval prostredníctvom pošty?

Proti uvedenému rozhodnutiu som podal dňa 06. 11. 2012 odvolanie, ktoré mi Krajský súd v Nitre (KS NR) dňa 08. 01. 2013 zamietol. Zamietavé rozhodnutie bolo vykonané okrem iného i na základe toho, že samotné rozhodnutie stratilo materiálnu vykonateľnosť, nakoľko čas v ňom určený uplynul.“.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoE 221/2012 z 8. januára 2013, ktorým napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa sp. zn. 12 Em 4/2011 zo 16. októbra 2012 potvrdil.

5. K postupu okresného súdu a krajského súdu v namietanom konaní sťažovateľ uvádza: *„Uvedené dôvody a postup súdu vznášajú pochybnosti o práve na spravodlivý súdny proces. Tak ako súd na začiatku začal vo veci konať vo výkone uvedeného predbežného opatrenia, keď ho vydal v relatívne krátkej dobe, následne ho doručoval súdnymi doručovateľmi začiatkom septembra 2011, tak sa zdalo, že súd prikróčí k riadnej realizácii svojich práv a povinností proti občanom. Následne však nastal zásadný zlom vo veci keď súd nereagoval ani na moju výzvu a na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré nerealizoval. Štandardný postup býva realizácia výkonu ako i doručovania prostredníctvom polície. Zo spisu vedel, že polícia má informáciu o pobyte matky a detí. Súd sa na ňu nikdy neobrátil. Súd riešil 2x opravným uznesením vydané vlastné rozhodnutie pre formálne chyby. O vlastnom predbežnom opatrení sa rozhodovalo viac ako rok (od návrhu 25. 8. 2011 do rozhodnutia OS Komárno (OS KN) zo dňa 15. 12. 2011) aby sa o ňom nakoniec ani riadne nerozhodlo...“.*

Poukazujem tiež na priebeh samotného konania o výkon rozhodnutia, kde vlastne súd sa zaoberal procesnými otázkami, nič neriešil a samotný výkon ako keby vykonať ani nechcel. Nezabezpečil žiadne práva moje ako navrhovateľa, i keď Haagsky dohovor o tom jednoznačne hovorí. Áno je pravda, že Okresný súd Komárno vydával rozhodnutia, možno povedať i v môj prospech. Na druhej strane rozhodnutia neboli nikdy realizované. Súd sa nesnažili nijakým spôsobom ich reálne zrealizovať.“

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa článku 46 odsek 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konaním Okresného súdu Komárno vo veci vedenej pod sp. zn. 12Em/2/2011, 12 Em 4/2011 a konaním Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 5 CoE/221/2012, bolo porušené.

2. Krajský súd v Nitre a Okresný súd Komárno sú povinné uhradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy konania a právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. I. G. vo výške 331.13 EUR v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 24 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh nie je prípustný ak ústavný súd v tej istej veci koná.

10. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom:

- Okresného súdu Komárno vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 2/2011 (výkon rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 P 266/2010 z 20. januára 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 86/2011 z 28. apríla 2011, ktorým bol nariadený návrat maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu – USA),

- Okresného súdu Komárno vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 4/2011 (výkon rozhodnutia predbežného opatrenia Okresného súdu Komárno sp. zn. 12 P 264/2011 z 30. augusta 2011 o zákaze vycestovania a úprave styku) a

- Krajského súdu v Nitre vo veci vedenej pod sp. zn. 5 CoE 221/2012 (konanie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 12 Em 4/2011 zo 16. októbra 2012 o zamietnutí návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia, v ktorom krajský súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil).

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadril presvedčenie, že boli porušené jeho práva na spravodlivý proces, čo sa týka rovnosti zbraní a zásady kontradiktórnosti, ale aj z hľadiska neodôvodneného zdĺhavého konania, čo sa týka samotného výkonu rozhodnutia vo veci samej, ako i výkonu predbežného opatrenia v otázke styku s deťmi a zákazu matke vycestovať mimo územia Slovenskej republiky. Sťažovateľ namieta, že postup okresného súdu spočíval len vo formálnom vydávaní rozhodnutí bez toho, aby okresný súd zabezpečil ich realizáciu, čím porušil uvedené práva sťažovateľa.

A. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 2/2011

15. Podľa citovaného ustanovenia § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná. Ako sám sťažovateľ v sťažnosti uviedol, 28. februára 2013 podal ústavnú sťažnosť (sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 4. marca 2013). V tejto sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 10703/2013 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konaním Okresného súdu Komárno vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 2/2011.

16. Keďže vo veci namietaného konania okresného súdu sp. zn. 12 Em 2/2011 ústavný súd už koná, bola sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde odmietnutá ako neprípustná.

B. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 4/2011 a postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 CoE 221/2012

17. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

18. Keďže predmetom sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa konaním všeobecného súdu pri výkone predbežného opatrenia, je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis verzus Slovenská republika* z 10. januára 2000, č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia) (III. ÚS 339/2012, IV. ÚS 560/2012).

Vzhľadom na to bolo potrebné sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 4/2011 a postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 CoE 221/2012 odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

C. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 4/2011

19. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

20. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

22. V namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 12 Em 4/2011 vydal okresný súd 16. októbra 2012 uznesenie, ktorým návrh sťažovateľa na nariadenie výkonu predbežného opatrenia zamietol. Je teda zjavné, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (2. apríla 2013) už okresný súd vo veci meritórne rozhodol a nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

23. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

D. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 CoE 221/2012

24. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

25. Ústavný súd už zároveň konštatoval (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01), že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01, III. ÚS 199/02).

26. Zo sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že sťažovateľ 6. novembra 2012 podal proti uzneseniu sp. zn. 12 Em 4/2011 na okresnom súde odvolanie. O tomto odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoE 221/2012 z 8. januára 2013. Z uvedeného vyplýva, že konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 5 CoE 221/2012 trvalo menej ako dva mesiace, čo v okolnostiach danej veci nemožno považovať za taký prietah v súdnom konaní, ktorý by bol spôsobilý porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

E. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Em 4/2011 a postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 CoE 221/2012

28. Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť namietaným postupom okresného súdu a krajského súdu. Z argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti však vyplýva, že porušenie tohto základného práva namieta v priamej príčinnej súvislosti (z obdobných dôvodov) s namietaným porušením svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru, že v konaniach napadnutých touto sťažnosťou nie sú splnené podmienky na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zároveň konštatuje, že v týchto konaniach nemohlo postupom okresného súdu a postupom krajského súdu dôjsť ani k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

29. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

30. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že predmetom výkonu rozhodnutia v namietanom konaní, ktoré bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 12 Em 4/2011 a na krajskom súde pod sp. zn. 5 CoE 221/2012, bol výkon rozhodnutia predbežného opatrenia sp. zn. 12 P 264/2011. Týmto predbežným opatrením sp. zn. 12 P/264/2011 z 30. augusta 2011 v znení opravného uznesenia zo 7. septembra 2011 a v znení opravného uznesenia z 15. decembra 2011 bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým sa zakázalo matke maloletých detí sťažovateľa vycestovať s maloletými deťmi sťažovateľa mimo územia Slovenskej republiky a mimo územia krajiny obvyklého pobytu Spojených štátov amerických až do realizácie výkonu rozhodnutia v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Em 2/2011.

V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na konanie ústavného súdu vedené pod sp. zn. II. ÚS 584/2011, ktoré bolo iniciované na základe sťažnosti matky maloletých detí MUDr. S. F.. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 584/2011 z 15. decembra 2011 prijal túto sťažnosť na ďalšie konanie a zároveň odložil vykonateľnosť právoplatného uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011 (o nariadení návratu maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu – S.). Následne bolo nálezom ústavného súdu

sp. zn. II. ÚS 584/2011 zo 16. mája 2012 toto uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP/86/11-374 z 28. apríla 2011 zrušené a vrátené krajskému súdu na ďalšie konanie, čím vlastne zanikol exekučný titul pre výkon rozhodnutia vedený pod sp. zn. 12 Em 2/2011, na ktorého realizáciu sa prvá časť predbežného opatrenia vzťahovala.

Týmto predbežným opatrením okresný súd zároveň upravil styk sťažovateľa s jeho maloletými deťmi v období od 30. augusta 2011 do 8. septembra 2011. V tejto súvislosti je nutné poznamenať, že v tejto časti sa predbežné opatrenie (ako exekučný titul) stalo márnym uplynutím času materiálne nevykonateľné, keďže nie je možné nariadiť výkon styku s maloletými deťmi sťažovateľa do minulosti, ako správne konštatoval aj okresný súd v uznesení sp. zn. 12 Em 4/2011 zo 16. októbra 2012.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že za daných okolností, keď okresný súd a krajský súd už len formálne rozhodovali o nútenom výkone predbežného opatrenia (okresný súd zamietol návrh na výkon predbežného opatrenia z dôvodu jeho materiálnej nevykonateľnosti a krajský súd toto rozhodnutie potvrdil), nemohlo dôjsť k porušeniu materiálneho práva sťažovateľa, ktoré vo svojej sťažnosti namietal.

31. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2013